

Závěrečná zpráva ze studijního pobytu v rámci programu mezinárodní mobility studentů vysokých škol

Akademický rok 2018/ 2019

Jméno Studenta: ____ Aksana Shytsikava____

Vysílající katedra: ____Katedra antropologie, sociologie a kulturní antropologie

Hostitelská škola: ____Bahria University, Islámábád, Pákistán____

1. Co byste doporučil/a studentům, kteří plánují studijní pobyt v zahraničí s ohledem na informační materiály o cílové zemi či místě studia, finanční podporu, jazykovou přípravu, postup, jak žádat o přijetí apod.:

Co se týče Pákistánu, tak první, co bych chtěla říct, že hodně informací o této zemi - jak cestovní, tak i ohledně studia tam - nenajdete. Je to ovlivněno některými faktory. První je portrét Pákistánu v médiích a špatná pověst. Myslím si, že to je lidskou přirozeností bát se něčeho neznámého, vyhýbat se tomu a spojovat to s pocitem nebezpečí. Ale zároveň mi přijde dobré dokázat být kritický a veškeré teze zpochybňovat, což jsem se rozhodla udělat před plánováním mé velké cesty do Pákistánu. Nemůžu říct tomu jen „studijní pobyt“, protože to bylo něco víc. Půl roku v této zemi je pro mě nejcennější životní zkušeností, která mě obohatila v mnoha aspektech a změnilo to i mě samotnou. Můžu říct, že jsem ve svém životě hodně cestovala, ale s takovou otevřeností a pohostinností jsem se nikdy nesetkala.

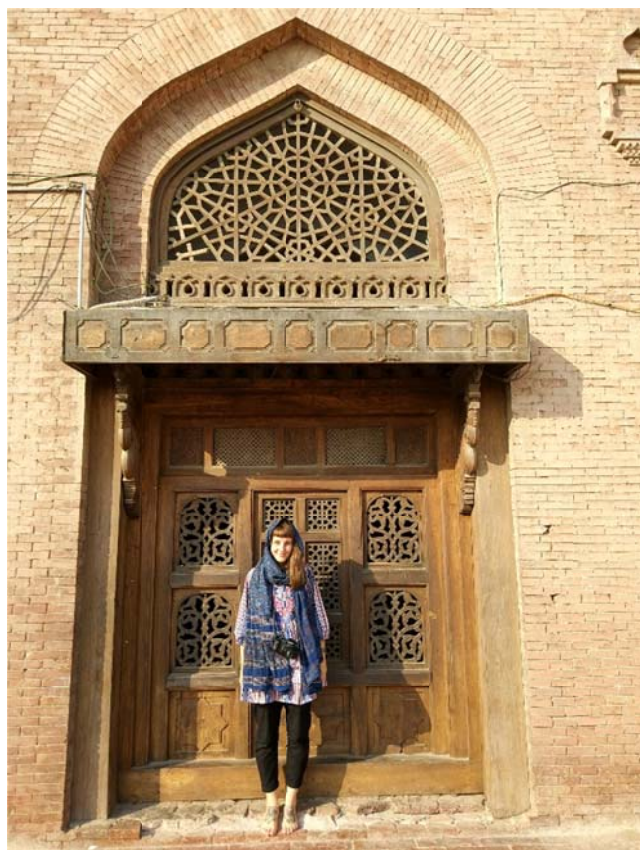
Chtěla bych doporučit nebát se a být otevřený k čemukoliv, k novým lidem a zkušenostem v životě. Úplně na začátku jsme nemohli najít univerzitu, která by byla ochotna s námi spolupracovat, potom, když se nám to povedlo, se zdál být neřešitelný problém se studijním vízem. Žádala jsem o vízum na ambasádě v Praze. Ačkoliv mi Bahria University poslala veškeré potřebné doklady, museli jsme z ambasády do Pákistánu telefonovat, aby se ujistili, že tam opravdu jedu studovat (pán na ambasádě mi stále tvrdil, že se tam chci provdat). Hned na ambasádě mi slíbili studentské vízum a šťastná jsem jela zpátky do Olomouce. Akorát moje další návštěva ambasády vůbec nebyla úspěšná. Strávila jsem tam snad 5 hodin a ve výsledku žádné vízum nebylo, navíc se zjistilo, že potřebuji sehnat dva doklady od ministerstva Vzdělání a Ministerstva Vnitra Pákistánu, což by zabralo spoustu času, který jsem neměla. Nakonec jsem se rozhodla pro turistické vízum a zbytek řešit na místě. Nebudu

popisovat neskutečné byrokratické problémy, které mi připomínají díla France Kafky, ale půl roku jsem strávila ve statusu „turista“. V Pákistánu totiž platí, že čím oficiálněji chcete něco vyřešit, tím menší šanci máte, že se vám to povede. Hlavně se ničeho nebát, podobné věci řeším rok co rok v Česku a беру to jako hru nebo test. Prostě před sebou máte nějaký úkol a potřebujete pro to nasbírat určité věci. Teď už vím, jak to funguje, a není to nemožné, důležité je začít to řešit hodně dopředu.

Co se týče jazykové přípravy, tak v Pákistánu jsou dva úřední jazyky: urdština a angličtina. Výuka se koná v angličtině a tím pádem mizí další problém jazykové bariéry. Každopádně je důležité zmínit, že v Pákistánu se mluví více než padesát jazyky a jelikož je to etnicky neskutečně rozmanitá země, je to obrovská motivace naučit se nějaký lokální jazyk. Urdština je relativně jednoduchá, je v ní spousta anglicismů, které jsou zrcadlem koloniální doby. Stačí vám pár týdnů, abyste se naučili základní fráze pro každodenní fungování mimo campus univerzity. Naučila jsem se arabskou abecedu a do konce svého pobytu jsem otravovala svoje kamarády frází: „Hele, můžu ti prosím přečíst to, co je tady napsané?“. Urdština má blízko k hindštině a třeba lokální jazyk pašština má blízko k Farsi, a to otevírá neskutečné možnosti k porozumění jiných národů a jazyků. Myslíte si, že budete potřebovat soukromou výuku s rodilým mluvčím za velké peníze? To ani náhodou! Hned od začátku budete obklopeni lidmi, kteří budou fascinováni vaší touhou poznat jinou kulturu a budou vám všemi možnými způsoby pomáhat.

Co se týče univerzity, která se jmenuje Bahria University, a také má pobočku v Karáči a Lahoru, je důležité zmínit, že tam funguje určitý dresscode jak pro kluky, tak i pro holky. Nesmí být odhalené některé části těla a holky musí mít s sebou šátek, ale nemusí mít zahalenou hlavu. Dokážete si představit měnit si nádherné barevné pakistánské šaty každý den a cítit se jako princezna? Pořád mi to chybí, a když je mi nejvíc smutno, tak si otevřu kufr se svými šaty a ponořím se do hezkých vzpomínek.

2. Můžete poskytnout tip/ radu týkající se společenských záležitostí v hostitelské zemi/ na hostitelské instituci (kulturní rozdíly, důležitost jazykové výbavy atd.):

Hned, co mě napadá, jsou to zdvořilé záležitosti jako „hands shaking“. Jednou jsem jela na návštěvu do jiné pakistánské provincie a tam pro mě udělali hudební večer, přišli amatérští hudebníci z celé vesnice a začali hrát. Přišlo hodně příbuzných mého kamaráda, chtěla jsem být zdvořilá, tak jsem každému podávala ruku. Za chvíli za mnou přišel můj kamarád a řekl mi, ať přestanu, nepochopila jsem proč, ale už jsem nikomu ruku nepodávala. Za pár měsíců mi pak na jedné společné cestě jeden společný kamarád řekl, že to bylo zajímavé a vtipné, že jsem se tak chovala na tom večírku, že prý strejda mého kamaráda řekl: „Vidíš tu slečnu? Můžeš za ní jít a ona ti podá ruku!“ A hrozně se tomu smál.

Není typické se objímat, podávat ruku, dávat pusy holkám a klukům, dodržuje se tedy určitý odstup. Také jsou rozdělené autobusy na mužskou a ženskou část, i posilovna, koleje atd. Mužů říct, že mi to vyhovovalo, protože svým způsobem získáváte určité soukromí a cítíte se pohodlněji.

Nedokážu dat žádný návod nebo pravidlo, myslím si, že to je docela univerzální chování, které bude platit všude – být zdvořilý a citlivý.

Lidé v Pákistánu byli hodně otevření už od mého prvního dne na kolejích. Vešla jsem do svého pokoje pro dva lidi a bylo tam snad 7 holek, všechny byly zvědavé hlavně na mě. Jela jsem na antropologický výzkum, ale zkoumali mě! Na začátku se mi hodně nelíbilo to, že za mnou pořád někdo chodí, ptá se, jak se mám, jestli mám kamarády a jestli mi nikdo neublíží, pořád jsem si stěžovala a říkala své spolubydlící, že lidé v Pákistánu nectí soukromí. Ona se vždycky smála a odpovídala, že v Pákistánu nikdo soukromí nepotřebuje. Potom se mi to začalo líbit, nikdy jsem nebyla sama, vždycky mi někdo chtěl s něčím pomoci, moc si toho vážím a moc mi to chybí. Řešily jsme společné problémy, školu a zkoušky, chodily jsme spolu na večere, výlety a procházky, spolu jsem se smála a plakala, jezdily na návštěvy k rodinám, kde jsem se cítila jejich součástí. Stále jsme v kontaktu, voláme si, nejenom s kamarádkami ze školy, ale i s jejich rodiči!

3. Jaké byly hlavní rozdíly mezi vzdělávacími postupy a metodami, průběhu zkoušek atd. na domácí a na hostitelské instituci:

Vždycky to záleželo na předmětu a vyučujícím. Často jsme během jednoho kurzu dostávali za úkol zpracovat pár kapitol nějaké knížky a udělat na to prezentaci. Za jeden semestr jsem udělala asi 6 prezentací na jeden předmět a cítila jsem se jako továrna na prezentace, moc mě to nebavilo. Ale zbytek kurzů probíhal podobně jako v Česku. Jediná výjimka je, že na univerzitě v Pákistánu se zkoušky konají dvakrát za semestr, jsou takzvané midterm exams a final exams. Všechno to probíhá hodně oficiálně, elektronický systém vám vygeneruje vaše číslo, číslo místnosti, řadu a místo ve které musíte sedět. Ve velké aule se nachází hodně studentů, a pár lidí, kteří dohlížejí na to, aby nikdo neopisoval atd. Zkoušky byly vždycky písemné a trvaly přibližně dvě hodiny.

Hodněkrát jsme si museli tisknout některé učebnice sami, v rámci kampusu jsme měli snad 4 centra, ve kterých bylo možné si něco vytisknout, bylo to levné ale přišlo mi to neskutečně neekologické, s čímž se potkáte často, všude balená voda a plastové nádoby.

Moc se mi líbilo, že jsme dostávali i praktické úkoly, které vyžadovali práci v terénu a komunikaci s lidmi, což je hrozně důležitá zkušenost pro antropology. Také jsme často podnikali výlety so spolužáky a profesory.

Celkově jsem měla pocit, že všem hrozně záleží na tom, abych se cítila dobře a spokojeně v rámci univerzity.

4. Jaké závěry můžete vyvodit z absolvování studijního pobytu v rámci programu mezinárodní mobility. Splnil pobyt Vaše očekávání. Setkal/a jste se s nějakými závažnými problémy. Co jiného kromě akademického přínosu Vám pobyt dal:

Já jsem se svým pobytem úplně spokojená, ani na začátku jsem nečekala, že se mi tam bude tak moc líbit. Nikdy jsem nezažila žádné problémy, ale nějaké věci na začátku mě celkem štváli. Spíše to bylo ale kvůli tomu, že to pro mě byl nezvyk. Např. jsme neměly možnost opouštět koleje po 21. hodině. V případě, že to potřebujete udělat, tak měl být podepsaný a schválený některými lidmi speciální papír, což mi připadalo dost otravné. Taky existoval papír, který vám mohl dovolit strávit nějakou dobu mimo koleje, což jsem používala nejčastěji během cestování, návštěv kamarádů atd. Mívali jsme problémy s horkou vodou na kolejích. Na začátku pobytu, když bylo venku 35 až 40 stupňů mě to tak moc nevadilo, ale v zimě to byl trochu problém. Také když jste chtěli něco vyprat, museli jste se obrátit na uklízečky, které to dělají, ale když neumíte urdsky, tak to bylo náročné, pokaždé jsem musela najít někoho na kolejích, kdo by šel se mnou do prádelny a pomohl mi to vyřídit. Myslím si, že v Pákistánu se nikdy nesetkáte s tím, že vám někdo nechce pomoci.

Občas jsem měla problém s jídlem, protože většina jídelen v našem kampusu nabízelo hodně pálivé jídlo, i když – jak tvrdili místní – to bylo „not spící“. Ale jsou jiná řešení, například si můžete vařit sami nebo si něco objednat z jakékoliv restaurace ve městě.

Každopádně, když jste se setkali s jakýmkoliv problémem, vždycky se to dalo vyřešit díky ochotným lidem z univerzity. Úplně od začátku mi pomáhali s vyzvednutím na letišti, při vyřizování víza a jakýchkoliv jiných problémů.

5. Které stránky výměnného studijního pobytu zejména oceňujete:

Zprv bych chtěla zmínit, že se mi během toho půl roku hodně zlepšila moje angličtina, jak akademická, tak i každodenní. Měla jsem možnost si vybrat kurzy z jiných oborů, a to hodně rozšířilo moje horizonty. Naučila jsem se dva cizí jazyky navíc a měla jsem skvělou možnost to hned uplatňovat v praxi. Poznala jsem hodně zvyků a tradic různých etnik v Pákistánu, navštívila jsem svatbu, hodně hudebních večerů a folklórních festivalů.

Dalo mi to možnost procestovat část neskutečně rozmanité země, ve které můžete najít veškeré typy krajiny, od moře na jihu až po nejvyšší hory světa na severu. Pomohlo mi to zbourat veškeré stereotypy, které jsem také měla před mým pobytem.

6. Máte nějaká doporučení, jak výměnný program mezinárodní mobility zlepšit?

V mém případě se komplikovaně řešil problém s doklady, ale po této zkušenosti už není nic překážkou. Spíše bych měla nějaké praktické poznámky k tomu pobytu. Kupříkladu v Islámábádu není systém městské hromadné dopravy a rikše tam také nejsou, protože je to hodně kosmopolitní město. Tím pádem je člověk nucen používat taxík. Místní taxikáře však nepovažuji za nejlepší volbu. Proto je dobré mít smartphone a nainstalovat Uber nebo asijskou verzi uberu „Carem“. Vycestovat do jiných měst je nejlepší autobusem, ale i projížďka vlakem se může stát dobrým zážitkem.

V Pákistánu si nekoupíte SIM kartu bez místního ID, proto je potřebné poprosit o pomoc kamarády. Také během cestování musíte být připraveni na to, že ne každý hotel je ochoten ubytovat cizince, myslím si, že to je kvůli tomu, že oni s tím nemají poradně zkušeností. Je nutné mít u sebe pas během cestování do jiného města. Cestoval jsem i sama, a nebyl s tím žádný problém. Pamatuji si, jak jsem přijela do jednoho města, ve kterém jsem měla domluvený sraz s kamarády a nemohla jsem se domluvit s taxikářem, tak jsem dala mobil nějakému pánovi, který prodával pomeranče a on to všechno vyřešil.

Je lepší dopředu si vybrat oblečení, které si vezmete s sebou, na nějakou dobu bude nutné se vzdát oblečení s krátkým rukávem, ono totiž není zakázané, ale kulturně není moc vhodné. Budete přitahovat zbytečně moc pozornosti a v regionech mimo Islámábád lidé můžou dostat kulturní šok.

Z kohoutku nikdy neteče pitná voda, voda musí být buď balená anebo ze speciálních filtrů, které jsou nainstalované ve škole a ve městě.

Alkohol je v Pákistánu zakázán, ale to zdaleka neznamená, že ho nikdo nekonzumuje. Probíhají tajné večírky a party, jsou bary pro cizince a také možnost koupit alkohol nelegálně. Ale nikdy jsem to nezkoušela a přišlo mi to zbytečně nebezpečné. Buďte připraveni, že Evropani jsou vnímáni jako milovníci podobných zábav a spolužáci vás můžou zvat na takové večírky cíleně.

Když vám nesesedne pakistánské jídlo, tak v Islámábádu najdete pestré nabídky evropské kuchyně. Každopádně neodoláte čerstvému ovoci a zelenině, v Pákistánu mají skoro 25 druhů manga a přísahám, že to je nejlepší ovoce, které jsem kdy měla.

Co se týče aktivit, tak veškeré možnosti sportování poskytuje univerzita, je k dispozici zdarma posilovna, která je otevřena skoro každý den od rána do večera. V Islámábádu začínají nízké Himaláje, a je tam hodně hezkých stezek a možnosti podnikat lezení po skalách. Je to také perfektní místo pro birdwatching a pozorování opic! V Islámábádu jsou hezké parky, zajímavá muzea a spousta vynikajících míst, kde budete mít možnost ochutnat místní jídlo. Samozřejmě si budete chtít přivést nějaký suvenýr. Dávejte ale pozor při nakupování. Vždycky snižujte ceny minimálně třikrát a chod'te nakupovat k místním.

Během 6 měsíců jsem nasbírala mnoho zkušeností v této krásné zemi a jsem otevřená jakýmkoliv otázkám a ráda pomůžu.

Chci přiložit nějaké fotky, které jsou jenom slabou ukázkou toho, jak ta země je nádherná!

Jednou jsme šli na hory v nádherném údolí Swat v provincii Chajbar Paštunchwa, za mnou přišla malá holčička a řekla mi, že jsme sestry a jestli nemůže jít s námi na výlet. Tak jsme ji samozřejmě vzali s sebou!

Na výletě v údolí Ku mrat v provincii Chajbar Paštunchwa.

Hlavní mešita v Islámábádu a jedna z největších v tomto regionu.

Hory Margalla

Co třeba se vykoupat v ledovcovém jezeře, které má výšku 3500 m?
Tyrkysové jezero Katora, což v překladu znamená „mísa“.

S naším průvodcem.

Zcela běžné je buvolí mléko, máslo a smetana, anebo i zmrzlina!

Krása Islámábádu

Barvy Severního Pákistánu

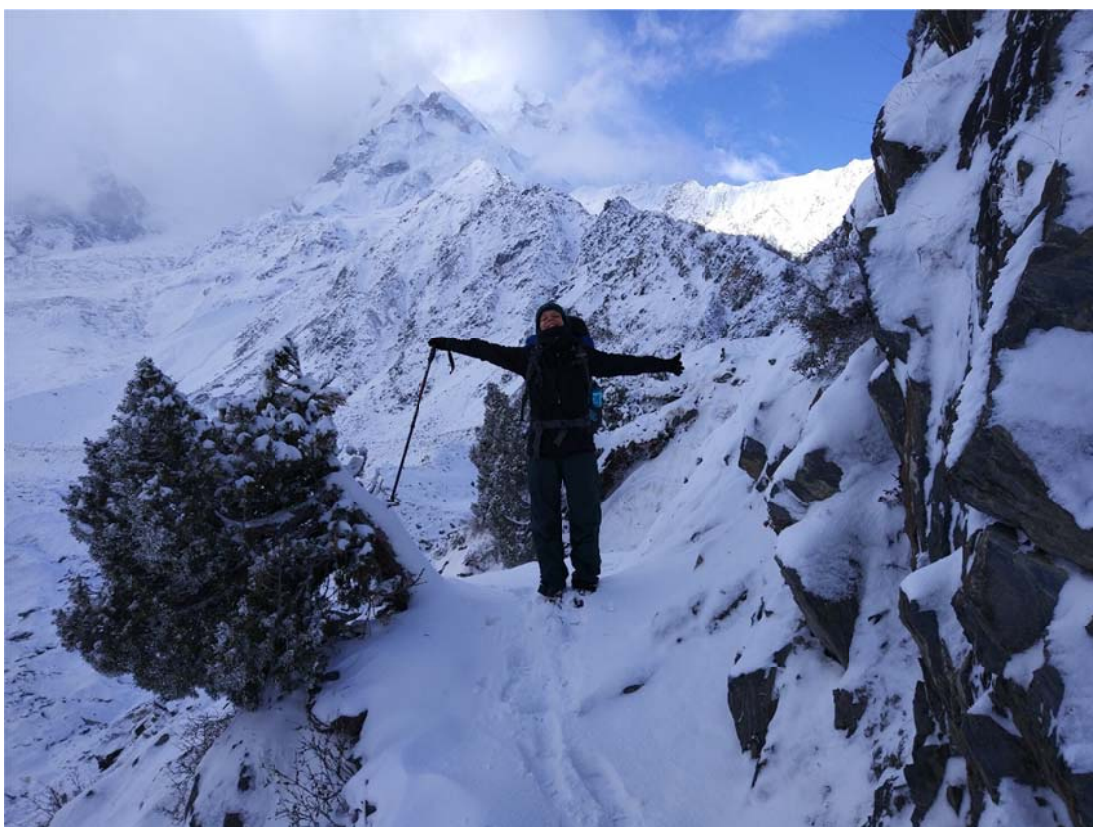

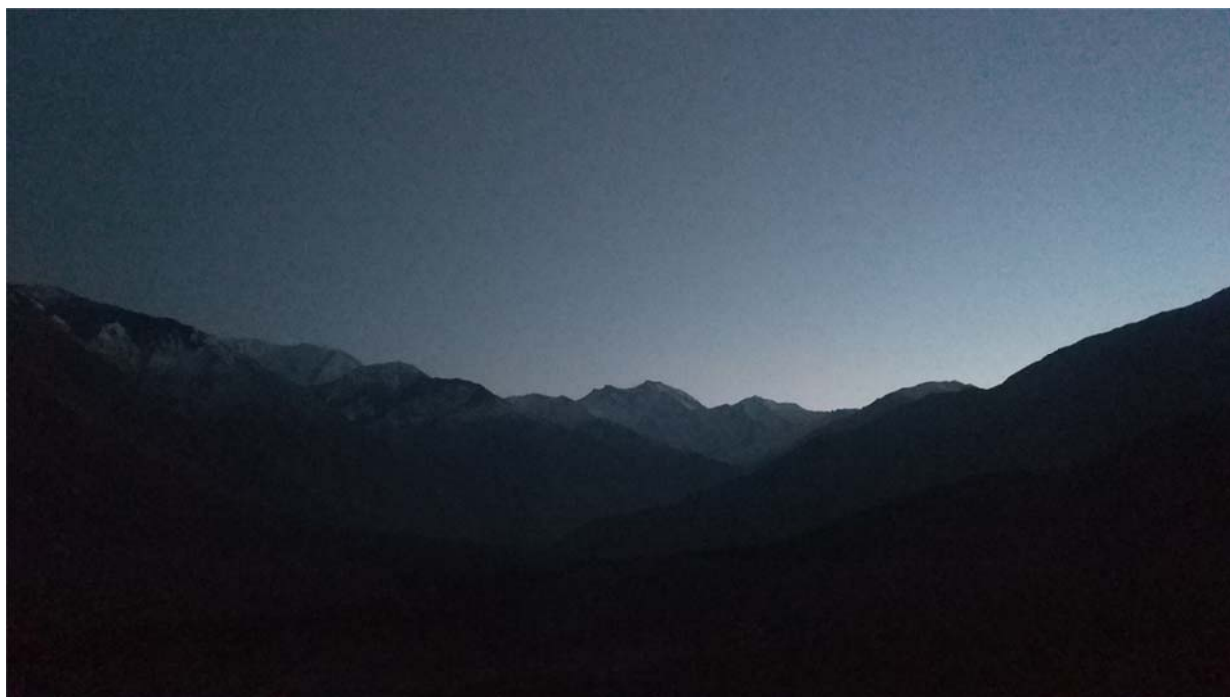

Vidět nejdelší ledovce na světě

Mít tábor ve výšce 4000 metru pod horou, která má skoro 8000!

Uprostřed je Nanga Parbat, devátá nejvyšší hora na světě

Zahrát si polo?

Nebo navštívit druhé největší solné jeskyně ve světě

Poušť nebo úplně jiné hory

Chajbarský průsmyk je nejvýznamější průsmyk, spojující Afghánistán a Pákistán